

ELEMENTARVÄSEN

ANDREAS OSIKA

Andreas Osika
Elementarväsén

ANDREAS OSIKA

ELEMENTARVÄSEN

**SILJANS
MÅSAR**

Ystad, 2016

Tidigare utgivning:

Rembrandt som jag minns honom, 2016

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-34-7

© Andreas Osika

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Pixabay

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016
www.scandbook.se

Innehåll

Inledning	7
Andreas goda råd om naturväsen och hur vi kan umgås med dem	15
Hur kommer man i kontakt med naturväsen?	18
Hur kan man hjälpa elementarväsen?	19
Vid Västkusten	21
I Julikas trädgård	23
Emil Nolde	25
Skärvan av den söndersmällda tallriken och Asarna	26
Något om mat och dryck och molnen	28
Materialistiska och andliga aspekter	31
Elementarväsendena älskar naturskalorna	33
Samtal om Rebecka	39
Olika odlingsätt och vår tacksamhet	43
Tacka elementarväsendena!	44
Hur gör elementarväsendena dessa fina blommor?	46
Att kunna se elementarväsendena	48
Lära sig att dryfta med sin blomma	54
Lite mera omnaturskalorna	59
Mer uppmuntran till att titta länge på blommorna hemma	59
Stora vattenväsen i Nyköpingsån	63
Äntligen ett samtal med Rebecka	65
Om naturväsen och djur	67

Att skriva med stöd är det viktigaste som finns för oss	74
En stor andlig upplevelse	75
Till Elementarväsendena om "Kommunikation med stöd"	77
Se elementarväsen – inte med ögonen utan med hjärtat	78
I den andliga världen finns svaren som kan hjälpa oss	81
Om Hilkes undermåliga skötsel av växterna hemma – igen!	83
När ska växten blomma?	85
Andreas och Erik beskriver olika elementarväsen	86
Hur mediterar man?	87
Lite mera om Elementarvärlden ute och i barnkammaren	89
Blommorna hemma	94
Om komposten	141
Den sjuka hästen	145
En fråga kring värmen	146
Fler råd till Hilke	147
En trädgård till vid Västkusten	149
Urbans och Margitas nya gård	150
Andreas besöker Minnas trädgård	152
Hos Minna	152
Fridas trädgård	155
Trädandarna runt byn	156
Fred på jorden	169
Ett rundabordssamtal	173
Slutord	176
Hur och varför "Kommunikation med stöd" fungerar	179

Inledning

Andreas var det första av mina fem barn. Läkarna trodde inte att han skulle kunna överleva, så sjuk var han alldeles i början av sitt liv. De frågade oss om vi ville ta hem bebisen för att han skulle få dö hemma eller om han skulle vara kvar på sjukhuset. Vi tog hem honom och jag lärde mig att sondmata. Men Andreas överlevde och visade sig så småningom vara ”gravt utvecklingsstörd” med diagnosen autism. Han lärde sig aldrig tala ett endaste ord och blev ordentligt vårdkrävande.

Åtta år gammal började hans liv på fina institutioner med underbara medarbetare, men vi alla trodde att han inte förstod eller begrep någonting. Självt fick jag efter två friska barn enäggstvillingar med samma svåra autism som Andreas hade. Även dessa kom i början av skolåldern till ett ansvarsfullt skolhem. Skillnaden var att dessa tvillingar kunde jag ta hem vissa dagar, medan Andreas var alltför oberäknelig för att jag skulle våga ha honom hemma alls när han blev äldre.

Först när jag inte längre stretade med det dagliga arbetet med dessa sjuka barn började jag själv läsa på om autism. Jag gick på föredrag och kurser om ämnet för att bygga på det jag

hade lärt mig om barn med särskilda behov vid en utbildning jag gått innan jag fått barn. Sedan höll jag själv föreläsningar och kurser i detta ämne och hade då självfallet stött på ”Kommunikation med stöd”. Men mina barn var för gravt utvecklingsstörda för en sådan metod, trodde jag.

År 2005 fick jag så den schweiziska filmen ”Mitt tänkandes språk” som DVD i min hand. Jag ville genast visa den för mina friska barn men sonen, som är läkare, ville inte ens titta på den utan sa med en läkares auktoritet att jag skulle åka ner till Schweiz och lära mig denna kommunikationsmetod. Han hade redan tidigare varit inne på att man borde pröva denna metod på hans älskade bröder.

Jag tog då kontakt med Béa Kaufmann i Zürich, som i 40 år hade arbetat med autism och redan undervisat denna kommunikationsmetod under tio år. Hon kom för att dels semestra i Sverige, dels för att lära känna mina barn och lära mig denna metod.

När hon ”utvärderade” mina tre söner och två andra vuxna utan tal visade alla fem inom högst två timmar att de kunde bokstäverna och skriva svaren på hennes frågor med enkla ord. Jag trodde jag drömde. Detta kunde bara inte vara möjligt! Men jag avbeställde min planerade resa till Island och åkte istället varje dag runt till de ställen där dessa män med

autism bodde. Efter tio dagar gick vi över från bokstavstavlan till att skriva på datorn, eftersom jag ville spara och dokumentera allt det intressanta de skrev.

Det tog flera veckor för mig att förstå att detta nu var verklighet och att det kunde fungera. Mycket kortfattat kan man förklara det så här: Det är ett sinne som inte fungerar hos människor som inte kan tala. Men de är inte blinda eller döva utan de känner inte av sin kropps rörelser. Det är ”egenrörelsesinnet”, ”kinestesis” eller ”proprioceptionen” som inte fungerar. Känner man inte av hur ens läppar, käke och tunga rör sig, då kan man bara bristfälligt eller inte alls styra och forma ord med dem. Känner man inte av muskelrörelserna i ansiktet, då kan man inte med mimiken visa att man förstår vad den andre säger och att det intresserar en. Kan man inte känna av sina händer och fingrar, då kan man inte använda dem för medvetna rörelser. Javisst, händerna kan ta i något man vill ha och även lägga eller kasta det ifrån sig, men målmedvetna rörelser som att bara peka på till exempel bokstäver är omöjligt.

Hjälpen består i att en ”stödperson” klämmer handen på den personen som vill skriva för att den ska kunna känna sin hand. Då kan han eller hon peka på bokstäver. Med sin goda visuella förmåga brukar en del av dessa personer ha lärt sig

bokstäverna redan i förskoleåldern, alldeles själva; med hjälp av text på mjölkpaket, flingor, reklam med mera som finns runt omkring dem. Att ”stödja” dem på detta sätt är inte lätt, utan det måste läras omsorgsfullt och övas under handledning för att kunna utesluta manipulation och frustrering. Mer om denna metod står i slutet av denna bok.

När jag på detta sätt hade börjat samtala med Andreas, visade det sig att han hade ett enormt konstintresse och då var det huvudsakligen Rembrandt han intresserade sig för. Nu kunde vi resa till muséer och titta på konst tillsammans: Stockholm, Wien, S:t Petersburg, Amsterdam, Den Haag, Kassel, Dresden, Berlin – hitintills. Hur var detta möjligt? Jo, när Andreas började bli förtvivlad över en situation, till exempel om det var för högljutt i flygplanet, om han var törstig eller hungrig eller om det var något annat som irriterade honom, där han tidigare skulle ha fått ett utbrott, hade jag nu alltid bokstavstavlan beredd i min vänstra hand. Med min högra hand gav jag honom stöd, han kunde då skriva vad det gällde och vi kunde samtala om det eller rentav åtgärda det. Livet blev så mycket lättare!

Det visade sig dock snart att dessa människor med autism ofta inte var så duktiga på fakta och vår verklighet som vi upplever den, utan intresserade sig mer för musik, allvarliga

samtal och andliga sammanhang. Genom att samtala med dem med hjälp av bokstavstavlan eller datorn kom de så småningom att närmare förstå vår verklighet, och vi kunde på så vis få reda på deras intressanta tanke- och upplevelsevärld – om vi är tillräckligt öppna och fördomsfria för sådant.

För en tid sedan ville Andreas lillebror, Erik, en av tvillingarna, skriva om hur man kan hjälpa barn med autism, och det blev en del häpnadsväckande samtal som skulle kunna berika vår uppfattning och möjlighet att förstå och handskas med dessa barn.

Nu ville Andreas skriva om sina upplevelser av naturvänderna, de, som våra förfäder och –mödrar kallade för tomtar, gnomer, feer, näcken med mera, vilka vi nutidsmänniskor inte längre kan se.

Själv har jag följande grundinställning till allt som Andreas och de andra som inte kan tala men skriver med stöd: Jag går inte och tror på innehållet i det skrivna, men jag avvisar det inte heller. Tids nog kan det visa sig hur det verkligen förhåller sig. Det kan bli många intressanta uppslag och ”arbetshypoteser”. Var och en av oss behöver bilda sig en egen uppfattning, men dessa samtal kan stimulera oss till nya infallsvinklar.

I samtalen i denna skrift har jag försökt att inte ifrågasätta någonting som Andreas skriver utan bara ställa följdfrågor. Han har ingen lång erfarenhet av att formulera sig eller av kommunikation med ord överhuvudtaget. Han har inte gått i någon riktig skola, har för dåliga ögon för att kunna läsa vanliga böcker och så har han under 45 år av sitt liv inte kunnat yttra ett enda ord själv. Därför blev ibland hans formuleringar i dessa samtal rätt så märkliga. Han använder för oss okända ord, men jag ville inte ändra på något av det han eller jag har skrivit för autenticitetens skull. Jag har endast tagit bort några enstaka bokstäver där Andreas råkat trycka på två bokstäver samtidigt på datorn med sitt pekfinger, jag har lagt till några kommatecken, ändrat första bokstaven i egennamnen till en versal, en stor bokstav samt ändrat alla ”dom” till ”de” eller ”dem”.

Hilke Osika

”... Vi kan bara så och vattna och annat som att ta bort ogräs. Det viktigaste gör elementärväsendena. Det förstår ni inte ännu bara för att ni inte ser dem, men ni kan förstå att ingenting blir av sig självt. Det är inte så svårt att begripa. Allt annat måste man tillverka. Generna är bara arkitektritningen. Sedan måste några bygga huset!”

Andreas Osika

Andreas goda råd om naturväsen och hur vi kan umgås med dem

Andreas: Få människor kan idag se elementarväsendena. Man måste leta efter någon som kan det. Men vi med autism kan det ofta.

Min erfarenhet är att vi kan se dem när vi är uppmärksamma på vad vi kan känna när vi tittar på en blomma. Då kan vi känna om vi kan få en lugn känsla eller en annan känsla, men inte bara en annan lugn känsla utan en distinkt god eller dålig känsla, en mogen, klok och jagstark känsla. Men vi måste gå till blomman och ge den vår uppskattning för att den kan ge oss denna hjälp. Den består av att den vill låta oss få del av sina kunskaper om växten.

Man kan se länge på dessa väsen med beundran, men inte plocka dem för då dör de och vi kan inte ansvara för deras död. Man kan plocka några blommor, men då får man sätta dem i en vas och beundra dem extra mycket. Annars blir det en stor besvikelse för dem. Det är viktigt för er att veta, annars får ni inte plocka dem överhuvudtaget när ni inte vet att någon kommer och beundrar dem.

Tre av bröderna Osika, alla med svår autism, har nu gett ut fem böcker för att upplysa om sinnen vi ännu inte är medvetna om. I boken om elementarväsen tar Andreas med dig på en insiktsfull upptäcktsfärd i ditt inre, i din trädgård och ut i vår natur. Andreas har ingen lång erfarenhet av att formulera sig, och under sitt 45-åriga liv har han inte kunnat yttra ett enda ord själv. Han använder för oss okända ord och det tog honom många år att färdigställa denna bok med hjälp av sin mor, Hilke Osika.

"Jag heter Andreas och kan inte tala. Jag har kunnat se elementarväsen hela mitt liv för jag hade det så tråkigt som barn. Med dem kunde jag leka när jag var ensam i mitt rum och de berättade så roliga saker.

Få människor kan idag se elementarväsendena. Men vi med autism kan det ofta. Min erfarenhet är att vi kan se dem när vi är uppmärksamma på vad vi kan känna när vi tittar på en blomma. Man kan se dem om man öppnar sig för skönheten i en blomma och ber att få se på hennes elementarande. Man kan tala om deras uppgifter och fråga hur deras blommor mår och om man kan hjälpa till på något sätt. Ni måste först lära er att älska, sedan kan ni börja se dem.

Det låter inte klokt att elementarväsen har kärlek till människorna som inte alls bryr sig om dem. Men så är det. Nu är tiden inne för oss att bidra till jordens utveckling för att den ska bestå. Ni är vanligtvis rädda för det onda. Nu kan ni förlösa ondskan genom förståelse och kärlek."